

Sygn. akt IV U 224/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2019 roku

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T.

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Alina Kordus-Krajewska

Protokolant: stażysta Michał Ziółkowski

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2019 roku

sprawy z odwołania G. B.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy w gospodarstwie rolnym

w związku z odwołaniem od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 22 marca 2019 roku

I.Zmienia zaskarżoną decyzję Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 22 marca 2019 roku w ten sposób ,że przyznaje ubezpieczonemu G. B. prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości 4045 zł (cztery tysiące czterdzieści pięć złotych) za dodatkowe 5 % uszczerbku na zdrowiu powstałego w wyniku wypadku przy pracy w gospodarstwie rolnym z dnia 1 lipca 2017r.,

II.Zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego .

IVU 224/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 marca 2019r. organ rentowy, po rozpoznaniu wniosku z dnia 12 grudnia 2018r. o ponowne ustalenie prawa do odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w gospodarstwie rolnym z dnia 1 lipca 2017r. odmówił ubezpieczonemu wznowienia postępowania i ponownego rozpatrzenia wniosku o odszkodowanie. Zgodnie bowiem z art. 83a ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2017 r. poz. 1778) prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie. Decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. Nie było sytuacji określonej w/w przepisie.

Ubezpieczony złożył odwołanie od decyzji. Wskazał ,że czuje się oszukany i wnosi o ponowna komisję.

Ubezpieczony wnosił także o adwokata lub radcę prawnego z urzędu.

Sąd postanowieniem z dnia 24.06.2019r.(k.24) przyznał ubezpieczonemu adwokata z urzędu.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Podtrzymano stanowisko zawarte w decyzji.

Dodano, że zgodnie z art. 145 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 poz. 2096 ze zm.) w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi, który wydał decyzję.

Prawomocną decyzją z dnia 7 lutego 2018r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy rolniczej zaistniałego w dniu 1 lipca 2017r. w wysokości odpowiadającej ustalonymu uszczerbkowi na zdrowiu wynoszącemu 10 % - dowód k: 111-115 akt wypadkowych. Ubezpieczony w dniu 12 grudnia 2018r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w gospodarstwie rolnym z dnia 1 lipca 2017r. Wniosek ten przekazany został organowi rentowemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu wydanym w sprawie o sygnaturze IV U 248/18 którym Sąd oddalił odwołanie od decyzji odmawiającej jednorazowego odszkodowania tytułu pogorszenia stanu zdrowia.

Podczas powyższego postępowania Sąd ustalił, że po pierwsze długotrwały uszczerbek na zdrowiu doznany przez ubezpieczonego wskutek wypadku z dnia 1 lipca 2017r. wynosi 15 % i po drugie, jest to ostateczny uszczerbek na zdrowiu związany z tym wypadkiem a nie pogorszeniem stanu zdrowia ubezpieczonego.

Ubezpieczony wniósł zatem o ponowne ustalenie prawa do jednorazowego odszkodowania i wypłatę dodatkowych 5 % jednorazowego odszkodowania. Wniosek ten rozpoznano negatywnie, ponieważ zdaniem organu rentowego nie doszło do ujawnienia nowych okoliczności faktycznych lub nowych dowodów istniejących w dniu wydania decyzji z 7 lutego 2018r. i nieznanymi w tym dniu organowi rentowemu - ustalenie wyższego doznanego przez ubezpieczonego uszczerbku na zdrowiu nastąpiło po dniu 7 lutego 2018r.

Sąd ustalił co następuje:

Decyzją z dnia 7 lutego 2018r. przyznano ubezpieczonemu jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy rolniczej z dnia 1 lipca 2017r. w wysokości 7.000.00 zł, tj. w kwocie odpowiadającej doznanemu uszczerbkowi na zdrowiu wynoszącemu 10 %. Badanie komisji lekarskiej miało miejsce w dniu 25 stycznia 2018r. W styczniu 2018r. leczenie ubezpieczonego nie zostało jeszcze zakończone.

Dowód : opinia Lekarza Rzeczoznawcy k.106, opinia i orzeczenie Komisji Lekarskiej k.111-112, decyzja k.115 akt KRUS

W dniu 18 kwietnia 2018r. przyjęto zgłoszenie ubezpieczonego o ustalenie uszczerbku w wyniku pogorszenia stanu zdrowia.(k.117 akt KRUS)

Organ rentowy przeprowadził kolejne postępowanie orzecznicze, w którym Lekarz Rzeczoznawca nie stwierdził pogorszenia stanu zdrowia badanego. Komisja Lekarska Kasy natomiast ustaliła, że wysokość uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego spowodowanego skutkami wypadku z dnia 1 lipca 2017r. zwiększyła się o 5% i wynosi on łącznie 15 % (dowód k: 126.). Rehabilitację i leczenie zakończono w dniu 18.04.2018r.

Dowód: wniosek k.117 akt KRUS, orzeczenia k.112 i 126 akt KRUS, opinia lekarza Rzeczoznawcy z dnia 15 maja 2018r. k.5 , zaświadczenie o stanie zdrowia k.1 -dokumentacja orzeczniczo-lekarska akt KRUS

Ustalony u ubezpieczonego długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 15% w wyniku wypadku w dniu 01.07.2017 jest ostatecznym uszczerbkiem powstałym wskutek tego urazu. Ocena Organu Orzeczniczego w dniu 25 stycznia 2018 roku była zbyt wczesna i nie można było wówczas ocenić wszystkich zaburzeń funkcji po zwichnięciu prawego stawu łokciowego.

Tym samym biegły uznał, że różnica 5% pomiędzy orzeczeniami Komisji lekarskiej KRUS z dnia 25.01.2018 i Komisji Lekarskiej KRUS z dnia 07.06.2018 nie jest spowodowana pogorszeniem stanu zdrowia, lecz ostateczną oceną skutków urazu po zakończonym leczeniu.

Dowód : opinia biegłego k.16-16v i k.18akt IVU 248/18

Na rozprawie w dniu 12 grudnia 2018r. ubezpieczony wnosił o rozpoznanie i zapłatę za dodatkowe 5 % uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: oświadczenie ubezpieczonego – protokół elektroniczny z dnia 12.12.2018r. od 00:10:20 w sprawie IVU 248/18

Wniosek ubezpieczonego przekazany został organowi rentowemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu wydanym w sprawie o sygnaturze IV U 248/18 , w którym Sąd oddalił odwołanie od decyzji odmawiającej jednorazowego odszkodowania tytułu pogorszenia stanu zdrowia. Sąd ustalił, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu doznany przez ubezpieczonego wskutek wypadku z dnia 1 lipca 2017r. wynosi 15 % i jest to ostateczny uszczerbek na zdrowiu związany z tym wypadkiem a nie z pogorszeniem stanu zdrowia ubezpieczonego.

Dowód: wyrok z uzasadnieniem w sprawie IVU 248/18

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów urzędowych i prywatnych, których autentyczności i zgodności z prawdą nie podważała żadna ze stron oraz okoliczności niespornych.

Zgodnie z art. 52 ust.1 ustawy z dnia 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (t.j. Dz. U. 2017 poz. 2336) w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a ponadto:

1) do składek na ubezpieczenie stosuje się odpowiednio art. 12, art. 26, art. 29 § 1 i 2, art. 51 § 1, art. 55, art. 59 § 1 pkt 1, 3, 4, 8 i 9, art. 60 § 1, art. 62 § 1 i 5, art. 62b § 1 pkt 2 i § 3, art. 63 § 1, art. 72 § 1 pkt 1 i 4, art. 73 § 1 pkt 1 i 5, art. 77 § 1 pkt 2, art. 77b § 2 i 4, art. 78 § 1, § 3 pkt 3 lit. a i § 4, art. 79 § 2, art. 91, art. 97 § 1, art. 98 § 1 i § 2 pkt 1, 2 i 7, art. 100 § 1, art. 101 § 1, art. 105 § 1 i 2, art. 106 § 1 i 2, art. 107 § 1, § 1a, § 2 pkt 2 i 4 i § 3, art. 108 § 1 i 4, art. 109 § 1 i 2 pkt 1, art. 110 § 1, § 2 pkt 2 i § 3, art. 111 § 1-4 i § 5 pkt 1, art. 112 § 1, § 3, § 4 pkt 2 i § 5-7 oraz art. 118 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa;

2) do przyznawania świadczeń z ubezpieczenia i do ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy regulujące przyznawanie i wypłatę odpowiednich świadczeń przysługujących pracownikom i członkom ich rodzin.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 stycznia 2016 r. III AUa 860/15 wskazano, że artykuł 83a ust. 1 u.s.u.s. znajduje zastosowanie w sprawach dotyczących ubezpieczenia społecznego rolników na podstawie art. 52 ust. 1 ustawy z 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników. Zgodnie z tym przepisem w sprawach w przedmiocie ustalenia prawa lub zobowiązania rozstrzygniętych ostateczną decyzją może być wszczęte postępowanie ponownie po przedstawieniu nowych dowodów lub ujawnieniu okoliczności istniejących przed jej wydaniem, które mają wpływ na ustalenie, zwolnienie z obowiązku lub rozmiar nałożonego ciężaru.

Komentowany art. 83a wprowadzono do ustawy z dnia 13.10.1998 o systemie ubezpieczeń społecznych(Dz.U. 2017 r. poz. 1778), wraz z uregulowaniami zawartymi w art. 83b i 83c, na mocy art. 1 pkt 41 ZmSysUbSpołU. Przed wejściem w życie art. 83a SysUbSpołU, tj. przed 1.1.2003 r., uchylene prawomocnej decyzji mogło nastąpić w trybie wznowienia postępowania na zasadach określonych w art. 145 KPA w zw. z art. 123 SysUbSpołU (zob. wyr. SN z 13.5.2004 r., II UK 359/O3, OSNP 2004, Nr 24, poz. 425). Przepisy o ponownym rozpoznaniu sprawy stanowią *leges speciales* w zakresie, w jakim wznowienie postępowania regulowane jest przez KPA, ponieważ instytucja ponownego rozpoznania uprawnień została wprowadzona zamiast wznowienia postępowania administracyjnego. Powodem wprowadzonych

do SysUbSpołU zmian była niemożność stosowania przepisów KPA na podstawie art. 123 SysUbSpołU w sytuacjach, w których przewidują podjęcie działań przez organ wyższego stopnia (wznowienie postępowania, uchylenie decyzji, uznanie decyzji za nieważną czy zażalenie na postanowienie) przy jednoinstancyjnej organizacji ZUS. W związku z tym dodane art. 83a–83c rozstrzygają te wątpliwości w sposób analogiczny, jak przyjęto w EmRentyFUSU, przy uwzględnieniu zasady, że każda decyzja ZUS kończąca postępowanie podlega kontroli sądowej, a w sprawach, w których zmiany w decyzjach są zgodne z interesem zainteresowanego, tryb postępowania musi być maksymalnie uproszczony (zob. uchw. SN z 13.12.2005 r., II UZP 15/05, OSNP 2006, Nr 17–18, poz. 276, a także wyr. SN z 19.2.2004 r., II UK 250/03, Legalis; z 13.5.2004 r., II UK 359/03, OSNP 2004, Nr 24, poz. 425; z 25.5.2004 r., III UK 31/04, OSNP 2005, Nr 1, poz. 13). Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zatem samodzielnie – w trybie mniej rygorystycznym niż przewidziany w KPA – dokonać ponownego rozpatrzenia praw lub zobowiązań z zakresu ubezpieczeń społecznych w wypadku przedłożenia nowych dowodów lub ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem ostatecznej decyzji, z których wynika, że zainteresowanemu przysługuje prawo lub że nie ciąży na nim zobowiązanie. Organ ubezpieczeń społecznych ponownie rozpatruje uprawnienia, niezależnie od tego, czy ujawnione okoliczności lub przedstawione dowody prowadzą do odmowy, czy do przyznania prawa lub odpowiednio ustalenia albo uchylenia zobowiązania. W każdym wypadku organ wydaje nową decyzję, tak jakby jeszcze ostatecznie w tym zakresie nie rozstrzygał.

Artykuł 83a ust. 1 SysUbSpołU zawiera regulację dotyczącą ponownego ustalenia prawa lub zobowiązania, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo lub zobowiązanie, przy czym nie jest wymagane ujawnienie nowych okoliczności, lecz takich okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie zostały przez organ rentowy uwzględnione. Pojęcie nowości odnosi się bowiem do dowodów, które mogą powstać także po wydaniu decyzji, jednak muszą dotyczyć okoliczności istniejących przed jej wydaniem. Artykuł 83a ust. 1 SysUbSpołU nie określa granic czasowych wydania decyzji w przedmiocie ponownego ustalenia prawa lub zobowiązania stwierdzonego decyzją organu rentowego, co oznacza, że może być ona wydana w każdym czasie, jeżeli zostaną spełnione przesłanki wskazane w tym przepisie (zob. wyr. SN z 2.4.2009 r., III UK 86/08, OSNP 2010, Nr 21–22, poz. 268; uchw. SN z 3.10.1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997, Nr 7, poz. 117).

Podstawą ponownego ustalenia prawa lub zobowiązania może być zatem ujawnienie okoliczności istniejących przed wydaniem prawomocnej decyzji, mających wpływ na to prawo lub zobowiązanie, które zostały przez organ pominięte przez przeoczenie, pomyłkę, błąd lub uchybienie formalne. Pogląd taki przedstawiany jest w orzecznictwie SN, w którym na tle art. 114 EmRentyFUSU przyjmuje się, że ujawnienie po uprawomocnieniu się decyzji uchybienia formalnego organu rentowego polegającego na pominięciu jednego z warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia jest podstawą do ponownego ustalenia z urzędu prawa do tego świadczenia na niekorzyść ubezpieczonego w oparciu o art. 114 ust. 1 EmRentyFUSU (zob. wyr. SN z 5.5.2005 r., III UK 242/04, OSNP 2006, Nr 3–4, poz. 54). Sąd Najwyższy uznaje, że ujawnienie uchybienia organu rentowego, polegającego na wydaniu decyzji deklarującej powstanie prawa, pomimo niedysponowania dowodem stwierdzającym spełnienie jednego z wymaganych warunków, stanowi okoliczność mającą wpływ na prawo do świadczeń, ze względu na którą dopuszczalna jest weryfikacja decyzji w trybie art. 114 ust. 1 EmRentyFUSU. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w uchw. SN(7) z 5.6.2003 r. (III UZP 5/03, OSNP 2003, Nr 18, poz. 442) i rozwinętym w wyr. z 28.1.2004 r. (II UK 228/03, OSNP 2004, Nr 19, poz. 341) z głosem R. Babińskiej (OSP 2006, Nr 10, poz. 118), podstawy weryfikacji prawomocnej decyzji rentowej nie może natomiast stanowić dokonanie ponownej oceny dowodów, rozumianej jako zakwestionowanie wiarygodności dołączonego do wniosku środka dowodowego, chyba że przedłożono nowe dowody podważające jego wiarygodność. Stanowisko to znalazło pełne wsparcie w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 28.2.2012 r. (K 5/11, OTK-A 2012, Nr 2, poz. 16), stwierdzającym, że art. 114 ust. 1a EmRentyFUSU (umożliwiający weryfikację prawomocnych decyzji ZUS na podstawie ponownej, odmiennej oceny przedłożonych wcześniej dowodów) jest niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP. (B. Gudowska, J. Strusińska-Żukowska, Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz, Legalis do art. 83 a).

W piśmiennictwie, odnosząc się do przesłanki przedłożenia nowych dowodów, zwrócono uwagę, że wykładnia literalna i systemowa wskazuje na to, że odnosi się on także do dowodów powstałych już po wydaniu danej decyzji. Jak zauważyła R. Babińska „weryfikacja prawomocnych decyzji rentowych w trybie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości nie ma wyłącznie na celu stworzenia gwarancji przestrzegania procedury przez organ rentowy i dzięki temu podjęcia prawidłowego rozstrzygnięcia. Stąd kwestia naruszenia przez organ rentowy prawa procesowego nie powinna stanowić istotnego kryterium interpretacji przesłanki w postaci „przedłożenia nowych dowodów”. Funkcją ponownego ustalenia w trybie przepisu art. 114 ustawy emerytalnej jest stworzenie gwarancji wydania decyzji rentowych zgodnych z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanych. Dlatego każdy dopuszczalny środek dowodowy, stanowiący potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed wydaniem decyzji, mających wpływ na powstanie prawa, służy celowi omawianej instytucji. Uzyskany wynik wykładni funkcjonalnej zdaje się wzmacniać ustalenia wynikające z interpretacji opartej na literalnym brzmieniu przesłanki „przedłożenia nowych dowodów”. Można więc przyjąć, że zwrot „przedłożenie nowych dowodów” obejmuje zarówno przypadki ujawnienia dowodów istniejących przed wydaniem decyzji, jak i sytuacje zgłoszenia dowodów uzyskanych po wydaniu decyzji, pod warunkiem iż wynikają z nich fakty powstałe przed tym momentem.” (R. Babińska, Przedłożenie nowych dowodów [w:] Wzruszalność...; por. także M. Gudowska, K. Ślęzak, Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Legalis 2013, teza 29 do art. 114; B. Gudowska, J. Strusińska-Żukowska, Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz, Legalis 2011, teza 2 do art. 83 a).

Zdaniem R. Babińskiej „nie zasługuje na akceptację pogląd, wedle którego przedłożenie nowych dowodów, ujawnionych lub uzyskanych po wydaniu decyzji rentowych, tożsame jest z ujawnieniem okoliczności w postaci warunków nabycia prawa do świadczeń lub ich wysokości. Spójnik „lub” łączący zwrot „przedłożono nowe dowody” ze sformułowaniem „ujawniono okoliczności” jest funktorem alternatywy rozłącznej. Oznacza to, że oba wyróżnione w przepisie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej człony nie „konsumują się nawzajem”, lecz stanowią samoistne przesłanki weryfikacji prawomocnych decyzji rentowych.” (Tak R. Babińska, Ujawnienie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji [w:] Wzruszalność...). Sąd podziela powyższe stanowisko.

Powyższe rozważania mają zastosowanie także do przesłanek z art. 83a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Odnosząc powyższe uwagi do omawianego przypadku, należy stwierdzić, że ubezpieczony – powołując się na opinię biegłego lekarza ortopedy ,która została złożona do sprawy IVU 248/18, a której wnioski w sprawie IVU 224/19 nie były kwestionowane zgłosił w istocie nowy dowód, umożliwiający wznowienie postępowania dotyczącego m.in. wielkości uszczerbku i wysokości należnego ubezpieczonemu jednorazowego odszkodowania. Ponadto Sąd miał na uwadze ,że organ rentowy decyzją z dnia 7 lutego 2018r. przyznał ubezpieczonemu jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy rolniczej z dnia 1 lipca 2017r. Badanie komisji lekarskiej miało miejsce w dniu 25 stycznia 2018r. W styczniu 2018r. leczenie ubezpiezonego nie zostało jeszcze zakończone . Zostało zakończone dopiero w kwietniu 2018r. Wydano decyzję deklarującą powstanie prawa, pomimo niedysponowania dowodem stwierdzającym spełnienie jednego z wymaganych warunków tj. dowodem zakończenia leczenia.

Sąd miał na uwadze ,że w wyroku z dnia 5 czerwca 2013 r. (III AUa 815/12, LEX nr 1327607) wskazano – jako tezę orzeczenia – że stanowisko wyrażone w opinii biegłego nie stanowi nowego dowodu w rozumieniu art. 114 ust. 1 ustawy. W tej sprawie jednak Sąd Apelacyjny wykluczył możliwość zastosowania art. 114 ust. 1 ustawy, wyłącznie do nowej oceny dotychczasowego materiału dowodowego. Należy ocenić ,że w tezie orzeczenia omyłkowo natomiast powołano się na opinię biegłego, której w danej sprawie nie sporządzono.

Dlatego też Sąd - na mocy art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników –przyznał ubezpieczonemu odszkodowanie z tytułu dodatkowego 5% uszczerbku na zdrowiu.

O kosztach zastępstwa procesowego ubezpiezonego , która należało uznać za stronę wygrywającą postępowanie orzeczono na mocy art. 98 kpc i par. 9 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r.w sprawie opłat za czynności adwokackie. Sąd orzekł w oparciu o to Rozporządzenie , gdyż w sprawie nie było podstaw w związku z wygraną ubezpiezonego do przyznania kosztów ze Skarbu Państwa.